

besluttet til og naaede da ogsaa Kirken, inden Præsten var kommen paa Prækestolen. Gennem Vaabenhusets Dør lød Salmesangen ud til ham, og han blev staaende lidt og lyttede med bankende Hjerter, førend han gik derind.

Han befandt sig i en egen Ophidselse, som i Grunden ikke havde synderlig med Andagt at gøre, endsige med Ydmyghed. Endnu da han stod med Haanden paa Dørklinken for at aabne, tænkte han paa at vende om. Der maatte i sidste Øjeblik en Viljesakt til for at opflamme det nye Menneske i ham. Han maatte ligesom trodse sin Omvendelse frem for at faa Ende paa den. Der kom derfor noget næsten udfordrende i hans Holdning og i hele den Maade, hvorpaa han efter at være kommen indenfor Døren saae sig om efter Plads.

Denne Kampstemning holdt sig dog ikke længe. Han havde søgt ind paa den bageste Bænk nærmest Døren; og da han først var kommen til Sæde og de spredtsiddende Kirkegængere havde tilfredsstillet deres Nysgerrighed ved nogle Gange at vende sig om og kigge paa ham, faldt han hurtig til Ro.

Det var nu heller ikke en Forsamling, der var egnet til at holde Højtidelighedens Spænding vedlige hos ham. Præsten stod for Alteret og pudsede sin Næse med megen Omstændelighed. Han vendte Ryggen til Menigheden, der ialt bestod af en halv Snes Personer, hovedsagelig ældre